***

Не блукать поміж кущів багряних,
Не топтать край стежки лободи.
Зі снопом волось твоїх вівсяних
Ти мені одснилась назавжди.

Із рум'янцем свіжим, калиновим,
Ніжна і красива, ти була
Схожа на зоріння вечорове,
Чиста, як сніжиночка мала.

Зерня віч вже стомлені, зів'ялі.
І не манить твого ймення звук.
Та лишився в білих складках шалі
Запах меду від невинних рук.

Як зоря впаде на нашу стріху
І, мов котик, обмиває рот,
Я про тебе чую гомін тихий,
Де куші, і лобода, й осот.

І мені, бува, шепоче вечір:
Ти була — як мрія золота.
Той, хто вигадав твій стан і плечі,
Прикладав до таїни вуста.

Не блукать поміж кушів багряних,
Не топтать край стежки лободи.
Зі снопом волось твоїх вівсяних
Ти мені одснилась назавжди.